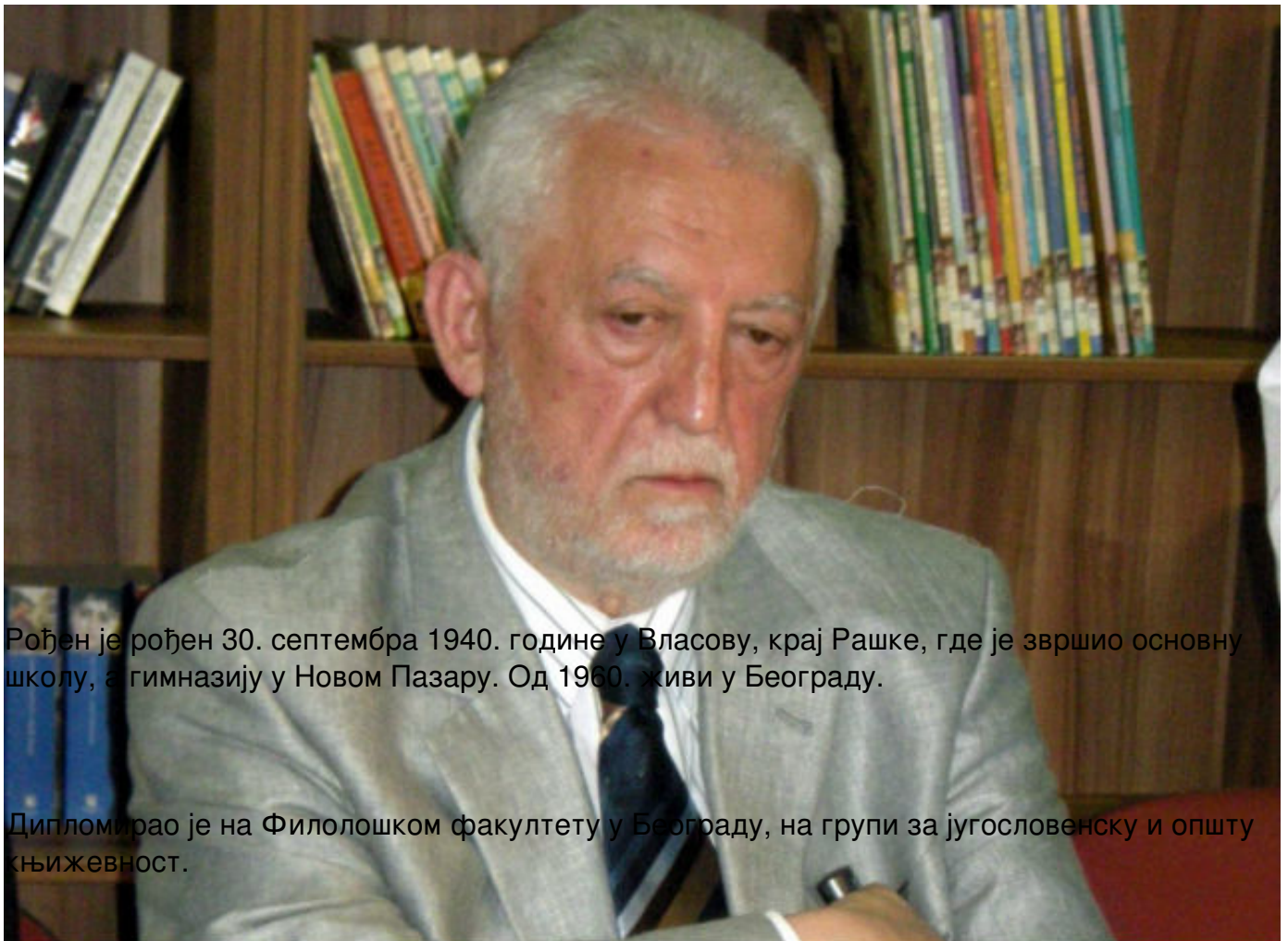

У Београду је данас, после кратке и тешке болести, преминуо српски песник Слободан Ракитић, саопштило је Удружење књижевника Србије.

Ракитић је био песник, есејиста и један од вођа српске демократске опозиције, а био је и некадашњи председник удружења књижевника Србије.

Рођен је рођен 30. септембра 1940. године у Власову, крај Рашке, где је звршио основну школу, а гимназију у Новом Пазару. Од 1960. живи у Београду.

Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, на групи за југословенску и општу књижевност.

Уређивао је књижевне часописе Савременик, Рашка и Књижевна реч. Од 1973. до 2007. радио је у Задужбини Илије М. Коларца, као уредник катедре за књижевност и језик.

У време једнопартијског система у Југославији Слободан Ракитић је као књижевник био ангажован у борби за поштовање и заштиту људских и грађанских права и слобода,

између осталог и у оквиру Одбора за заштиту мисли и слободе изражавања (1985-1989).

Ракитић је био председник Удружења књижевника Србије од 1994. до 2004. године. Од 26. априла 2005. године до краја живота био је председник Српске књижевне задруге.

У првом вишестраначком сазиву српског парламента после Другог светског рата Слободан Ракитић је био председник тада највеће посланичке групе демократске опозиције - посланичке групе Српског покрета обнове (1991-1992).

Затим је изабран за посланика у скупштини Савезне Републике Југославије, где је био председник посланичке групе Демократског покрета Србије (ДЕПОС), 1993 - 1994.

На оснивачкој скупштини Саборне народне странке, 1995. године, Слободан Ракитић је изабран за председника.

Саборна народна странка деловала је у оквиру блока странака демократске опозиције до демократских промена у октобру 2000. године.

Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве одликовао је Слободана Ракитића Орденом Светог Саве другог степена 2010. године.

Књига песама "Тапије у пламену" награђена је Октобарском наградом Београда за 1990. и наградом "Раде Драинац" за 1991. годину.

Слободан Ракитић добио је 1998. године награду "Златни беоцуг" за трајни допринос култури Београда, а добитник је и више књижевних награда.

Песме Слободана Ракитића превођене су на руски, белоруски, француски, енглески, немачки, кинески, италијански, пољски, чешки, словачки, шведски, јерменски, румунски и македонски језик.

*

Само као илустрацију Ракитићевог песништва доносимо песму "Свети Арханђели, код Призрена", написану 1985. године и "Јужна земља" из 2000. године.

Свети Арханђели, код Призрена

Боље да остадосте под земљом, дубоко,

за неко часније поколење. Овако,

слушам осињак где беху пчеле и царево око.

Јер, време је опет наопако.

Још само име вам оста ко испражњено лице.

Сви су анђели слепи, и слепо је поколење.

И ниједан плод не дочека зрење.

Уместо сокола — орао изнад Бистрице.

Кратка је слава света! Црни биво дремље

крај реке, испод невидљивог звоника.

Као последњи залогај, узех шаку земље.

Боље да сте остали скривени, у дубини.

То што сад видим, сасвим је друга слика.

Осванух, на своме гробу, у туђини.

Јужна земља

Са јужном земљом

у слову,

у језику.

Са језиком без земље,

сине мој.

Ниједан храм

крилат није?

Ниједно дрво

усправно

и родно?

Не лете птице више

према југу.

То југ није.

Већ стота зима

а пролеће ниједно,

сине мој.

Више ништа није

како је било.

Сад је то друга земља

и други језик слушам

са прага кућног.

Узлеће

бунар за бунаром,

корача

шума за шумом.

Сад странац ходи

преко поља.

Сад туђин

из наше чиније

и руча

и вечера.

У постеље нам се

завлачи.

С колевком под једном,

с гробом под другом руком,

нови дом тражим

и извор,

јер Бога овде није.

Корача празан бунар

за нама,

сине мој.

Корача јечам,

пшеница

и раж.

Краду нам очи живе,

краду нам реке

и Бога.

Не пева у пољу

шева

ни кос.

Рушни храм,

празно време.

Упамти све,

сине мој.

Ово је твоја земља

и твоји чокоти,

сине мој.

Ово је твој мед,

твоје вино

и твој језик.

Овај изгубљени извор

и црна шума ова,

твоји су, сине.

Расипа се глас Бога.

Расипа се глас земље.

Расипају се реке

док преко јужног неба

у бездан теку.

Расипа се језик

све неразумљивији.

Расипају се слова

и семе.

Расипа се глас мој

док према теби корачам,

сине мој.

Мочваре у леду,

утрине без стада,

гласови и сенке умрлих

око куће.

Душе умрлих

у колу

у пољу.

Видиш ли јужну земљу

у огњу;

црни дажд над утринама

и њивама?

Видиш ли паука црног

на чокотима

и над бунаром?

Видиш ли лице моје

уоквирено земљом,

сине мој?

Видиш ли Даницу

како нам пут обасјава

ка северу?

Видиш ли бар ти Бога,

сине мој?

(РТС-НСПМ)